

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Beskæftigelsesrådet
Att.: Berit Toft Fihl og Lise Pontoppidan
Holmens Kanal 20
1016 København K

Den 10. januar 2007
J.nr. 3075.170 [10.01.5] MR/ck

Bemærkninger fra De Samvirkende Invalideorganisationer (DSI) til høring over udkast til forslag til Lov om ændring af lov om kompensation til handicappede i erhverv mv.

Overordnede bemærkninger

DSI er overordnet set meget tilfreds med det fremsendte lovforslag, der vil være et ikke ubetydeligt redskab i indsatsen for at fremme beskæftigelsesmulighederne for mennesker med handicap. DSI er glad for, at mennesker med forskellige psykiske og/eller kognitive funktionsnedsættelser ligestilles med mennesker med fysiske funktionsnedsættelser.

DSI har arbejdet med ”projekt støtteperson” siden 2003 og har etableret 99 ordninger i 4 AF regioner i forsøgsperioden. DSI har lagt vægt på at skabe en arbejdsmarkedsforanstaltning, der kan rumme mennesker med forskellige handicap.

DSI har derfor en række bemærkninger, der sigter på at sikre, at ordningen ikke på forhånd udelukker mennesker, der vil kunne bevare eller opnå en arbejdsmarkedstilnytning. Dette er vigtigt for samfundet og for den enkelte. Mennesker med en fysisk funktionsnedsættelse har samme ønske om og behov for at komme i arbejde som alle andre.

Målgruppen

DSI mener at målgruppen bør betegnes ”fysisk og/eller psykiske og/eller kognitive funktionsnedsættelser” i lovforslaget og bemærkningerne (§ 4).

DSI mener, at det bør præciseres yderligere i bemærkningerne til loven, at de nævnte eksempler på diagnoser *alene* er medtaget for at give et billede af, hvordan ordningen kan anvendes, og derfor ikke skal ses som en begrænsning af målgruppen, hvis man i øvrigt opfylder betingelserne for tildeling af en personlig assistent.

DSI mener, at det i **identifikationen af målgruppen** er vigtigt at forholde sig til begrebet ”arbejdsevne”, fordi det understreger ordningens tilknytning til arbejdsmarkedet samt henviser til en kendt arbejdsmetode i jobcentre - nemlig arbejdsevne metoden og ressource-

profilen. Metoden er et godt redskab at anvende, når det skal vurderes, om en person har en varig funktionsnedsættelse og kan have nytte af tildeling af en personlig assistent. Dette bør fremgå af bemærkningerne.

DSI er enig i, at lovens kriterium for afgrænsning af målgruppen bør være en fysisk, psykisk eller kognitiv funktionsnedsættelse, der er varig og betydelig. En målgruppeafgrænsning efter diagnoser, som lovforslaget også selv afviser, bør ikke anvendes. Depression, som eksplicit er nævnt som en diagnose, kan have varige følgevirkninger og i sig selv være en varig tilstand. Det er derfor både ulogisk og forkert at udelukke mennesker med depression fra lovens målgruppe. Hvis det er antallet af mennesker med depression, man er bekymret for, må svaret være, at det principielt er forkert at tillægge dette vægt, da antallet af mennesker med langvarige depressioner, som vil søge arbejde, antagelig vil være ret begrænset.

DSI mener, at netop dette eksempel med al tydelighed viser, hvorfor det er nødvendigt at udrede arbejdsevnen hos hver enkelt person og ikke gå ud fra på forhånd givne diagnoser, der intet siger om arbejdsevnenedsættelsen eller om et evt. behov for en personlig assistent. DSI ser frem til, at diagnoser og lægeerklæringer stryges af bemærkningerne, men gerne erstattes med en opfordring til at anvende arbejdsevnetestmetoden og ressourceprofilen i stedet for.

Støtte til de personlige assistenter

DSI er enig i, at det kan være nødvendigt at have en personlig assistent med særlige kompetencer, men disse er i bemærkningerne beskrevet som ”sociale” kompetencer. Erfaringen fra forsøgsprojektet viser, at det i høj grad drejer sig om *faglige* kompetencer i forhold til udførelsen af arbejdet. DSI vil gerne understrege betydningen af, at støttepersonen har en tæt daglig tilknytning til virksomheden. Dette sikrer, at støttepersonen har et godt kendskab til kulturen og arbejdsprocesserne på virksomheden, og det er vigtigt set i et integrationsmæssigt perspektiv.

Dette kan rigtig nok medføre behov for en anden aflønning end studentertimelønsats. DSI ser frem til en ændring i bemærkningerne.

DSI er glad for, at det i bemærkningerne tydeligt fremgår, at det er nødvendigt med støtte til de personlige assistenter.

Imidlertid ønsker DSI, at formuleringerne i bemærkningerne bygger på de indhøstede erfaringer. Der er i projektet anvendt forskellige metoder. Den der har vist sig mest frugtbar er at tilbyde den personlige assistent supervision i form af et indledende kursus. På kurset undervises de bl.a. i at varetage den særlige rolle, det er at være personlig assistent for et menneske med nedsat kognitiv og/eller psykisk arbejdsevne.

Projekterfaringer viser, at støttepersonerne har brug for konkrete redskaber til kommunikation og konfliktløsning samt afklaring af deres rolle. Disse redskaber er af afgørende betydning for, hvor velfungerende en personlig assistanceordning bliver. Et grundlæggende kursus er ydermere et godt udgangspunkt for netværksdannelse blandt de personlige assistenter.

Et kursus for personlige assistenter svarer til muligheden i den eksisterende mentorordning (LAB § 80) for at sende mentoren på et kursus.

Information til arbejdspladsen

DSI's erfaringer fra forsøgsprojektet viser, at information til virksomheden og de ansatte, om konsekvenserne af den pågældendes nedsatte arbejdsevne, er af afgørende betydning for rummeligheden på arbejdspladsen. Det er derfor vigtigt, at der i lovforslaget gives hjemmel til, at jobcentret i begyndelsen af et ansættelsesforløb kan bevilge midler til, at virksomheden får besøg af en fagperson med specifik viden om eksempelvis ADHD eller det at leve med udviklingshæmning.

Behovet for opfølgning

DSI mener, der er et aspekt, som mangler i lovændringen - en opfølgingsforpligtigelse for jobcenteret. En velfungerende ordning kræver en regelmæssig opfølgning på personlige assistanceordninger. Det drejer sig først og fremmest om at følge op på, om der er overensstemmelse mellem behov og det bevilgede antal timer til den personlige assistent.

Ændringer i arbejdsforholdet (§ 16b i gældende lov)

I gældende lov påhviler det personen med et handicap og virksomheden at give jobcenteret besked om en ændring i arbejdsforhold eller handicappets omfang, der har betydning for udbetalingen. En lang række af de personer, der er i målgruppen for denne ordning, vil ikke nødvendigvis have evne til at kunne opfylde den forpligtigelse. Og det virker derfor ikke rimeligt, at den påhviler personen med en psykisk eller kognitiv funktionsnedsættelse.

Med venlig hilsen

Stig Langvad
formand